

Arrest

nr. 278 492 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2014 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 september 2015 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de EU. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 18 december 2015 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 172 698 van 29 juli 2016 vernietigde de Raad de beslissing van de adjunct-commissaris van 12 september 2015.

1.5. Op 29 november 2016 nam de adjunct-commissaris een nieuwe beslissing tot weigering van in-overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de EU.

1.6. Op 28 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 18 december 2015 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 198 644 van 25 januari 2018 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017.

1.8. Verzoeker diende, via een op 17 december 2020 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 juli 2022 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2020 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [D.T.P.H.]

[...]

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op 12 juli 2022 werd vervolgens een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk omdat er geen “buitengewone” omstandigheden zouden zijn aangetoond.

De bestreden beslissing, waarbij vervolgens een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, werd opgelegd na de afwijzing van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. [...] Verzoeker verliet Kameroen met bestemming Turkije op 26 januari 2013. Hij kwam toe op Griekenland in augustus 2013. Hij diende in september 2013 een verzoek tot internationale bescherming in, waarna hij werd erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten. Verzoeker diende Griekenland evenwel te verlaten. Hij kwam toe in België in september 2014.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Kameroen).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn

land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf
6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;
7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Kameroen (“nationaliteit: Kameroen”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De verzoekende partij moest vooreerst vaststellen dat niet blijkt dat door verweerder werd rekening gehouden met de verkregen internationale bescherming in Griekenland.

Verzoeker verliet Kameroen met bestemming Turkije op 26 januari 2013. Hij kwam toe op Griekenland in augustus 2013. Hij diende in september 2013 een verzoek tot internationale bescherming in, waarna hij werd erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten.

Nergens komt de verkregen internationale bescherming ter sprake in de bestreden beslissing, waarbij nochtans een verwijderingsbeslissing wordt opgelegd. Verzoeker riskeert hiertoe te worden om terug te keren naar Kameroen, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM omwille van de verkregen bescherming in Griekenland. De bestreden beslissing kan niet anders worden bekeken, door de complete afwezigheid van enige verwijzing naar de status in Griekenland in de bestreden beslissing.

5. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Griekenland, terwijl deze verplichting wordt opgelegd aan verzoeker in de bestreden beslissing.

Verzoeker dreigt, bij een terugkeer naar Griekenland, in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te komen (in strijd met artikel 3 EVRM).

Verzoeker is bijzonder langdurig woonachtig in België (sinds september 2014). Hij verblijft, tot op heden, in een federaal opvangcentrum van Fedasil te Linkeroever om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onder meer blijkt uit de uitgevoerde woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf). Hij heeft evenmin enig vermogen waarop hij kan terugvallen, waardoor hij niet in staat is om zonder tussenkomst van de nationale overheid een menswaardig leven te kunnen opbouwen. Verzoeker heeft geen binding met Griekenland. Hij verliet dit land in 2014 en keerde sindsdien niet meer terug. Verzoeker beschikt evenmin over een geldig verblijfsdocument in Griekenland.

Verzoeker dreigt daarom omwille van zijn persoonlijke situatie, bij een terugkeer naar Griekenland, in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te komen (in strijd met artikel 3 EVRM).

6. Ondanks bovenvermelde elementen, handelt geen enkel motief in de bestreden beslissing over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (zijn private belangen) zoals hierboven aangehaald (zoals zijn langdurig verblijf in België en de onmogelijkheid om terug te keren naar Griekenland en Kameroen).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Geen enkel motief in de bestreden beslissing handelt evenwel over de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven, terwijl door verweerder een verwijderingsmaatregel werd opgelegd.

7. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 12 juli 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoeker) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Kameroen (of Griekenland) na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen “buitengewone omstandigheden” worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijker rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt.

8. De formele motiveringsplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM evenals de artikelen 3, 6, 8 en 29 IVRK, dringt zich op.

9. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Irak werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

3.2.1. Het eerste onderdeel van verzoekers middel is gesteund op de veronderstelling dat de beslissing van 12 juli 2022 waarbij zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard door de Raad zal worden vernietigd. De Raad heeft het beroep tegen voormelde beslissing evenwel verworpen, zodat verzoekers uiteenzetting niet dienstig is en geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat in de thans voorliggende zaak de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.2. De Raad merkt verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven

op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat hij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van dezelfde wet bedoelde documenten. Hij heeft hierbij nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tevens moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verweerder er, in regel, enkel toe noopt om de motieven op grond waarvan hij de bestreden beslissing nam mee te delen en niet om steeds uiteen te zetten waarom hij meende dat er geen belemmeringen zijn om deze beslissing te nemen of om toe te lichten waarom deze beslissing niet strijdig is met allerhande verdragsbepalingen. Een positieve motivering volstaat in beginsel (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, p. 162-163). Daarnaast moet worden benadrukt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weliswaar bepaalt dat wanneer verweerder een beslissing tot verwijdering neemt hij met bepaalde gegevens rekening moet houden, doch dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Ook artikel 8 van het EVRM legt verweerder geen bijkomende motiveringsverplichting op en voorziet niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een belangenafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder, ten einde de formele motiveringsplicht te respecteren, nadere toelichting had dienen te verstrekken omtrent “*zijn persoonlijke situatie*”, en had dienen te verduidelijken waarom hij geen hinderpalen zag om de bestreden beslissing te nemen.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een gezins- of familieleven in België heeft of dat hij minderjarige kinderen heeft die in het Rijk verblijven, kan hij hoe dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder hieromtrent overwegingen diende op te nemen in de bestreden beslissing. Wat betreft zijn medische situatie kan verzoeker niet stellen onwetend te zijn van de redenen die verweerder ertoe brachten te oordelen dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar Griekenland niet belet. Verzoeker heeft immers op 18 december 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend en verweerder heeft in de beslissing van 28 april 2017, die in antwoord op deze aanvraag werd genomen, uitvoerig uiteengezet dat verzoekers medische problematiek niet toelaat te besluiten dat hij niet kan reizen en dat werd vastgesteld dat de vereiste medische zorgen in Griekenland beschikbaar en toegankelijk zijn. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 198 645 van 25 januari 2018. Verzoeker maakte in latere contacten met verweerder geen melding van bijkomende gezondheidsproblemen die deze er eventueel hadden dienen toe te brengen een verdere uiteenzetting te voorzien in de thans bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker, voor de in casu bestreden beslissing werd genomen, reeds, in antwoord op een verzoek om internationale bescherming, een beslissing ontving waarin kan worden gelezen waarom zijn argumentatie dat hij in Griekenland zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen niet wordt aanvaard, kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder dit nogmaals had dienen uiteen te zetten.

Verzoeker benadrukt dat hij in zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zijn “*persoonlijke situatie*” (nogmaals) heeft uiteengezet. Uit de beslissing waarbij voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat verweerder de gegevens die verzoeker aanhaalde in deze aanvraag bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft in voormelde beslissing, die verzoeker samen met de in casu bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, duidelijk aangegeven dat hij van oordeel was dat de aangebrachte gegevens niet volstonden om aan te nemen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om zich naar zijn land van herkomst te begeven om er, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, een verblijfsmachtiging aan te vragen. De Raad dient hier te benadrukken dat de afwijzing van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend door een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling op grond van de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, tot gevolg heeft dat deze vreemdeling België dient te verlaten. De in casu bestreden beslissing impliceert evenzeer dat verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de draagwijdte van beide beslissingen zo verschillend is dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing, nogmaals expliciet had dienen toe te lichten waarom bepaalde gegevens, waaromtrent hij reeds motiveerde waarom zij niet toelaten te oordelen dat verzoeker zich niet naar het buitenland kan begeven,

niet als een beletsel beschouwde om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, toen de bestreden beslissing hem werd ter kennis gebracht, perfect op de hoogte was van de redenen waarom verweerder de door hem aangebrachte gegevens niet beschouwde als elementen die een beletsel zouden kunnen vormen om deze verwijderingsmaatregel te nemen. Het doel dat door de formele motiveringsplicht wordt beoogd werd hoe dan ook bereikt. Verzoekers betoog omtrent gevallen waarbij slechts kennis kan worden genomen van de motieven die aan de basis liggen van een administratieve beslissing na inzage van het administratief dossier is in voorliggende zaak irrelevant.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids-toestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Verweerder heeft in een administratieve nota van 11 juli 2022 vastgesteld dat er geen elementen zijn waaruit kan worden afgeleid dat het hoger belang van het kind in voorliggende zaak speelt. Hij heeft tevens aangegeven geen gezins- of familieleven te weerhouden, daar verzoeker sinds 30 november 2021 niet meer samenwoont met zijn partner. Inzake verzoekers gezondheidstoestand, die zoals reeds gesteld al het voorwerp uitmaakte van een uitvoerig gemotiveerde beslissing op 28 april 2017, heeft verweerder opgemerkt dat bij de meer recente aanvraag om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen medische stukken werden voorgelegd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteerde of dat de gedane vaststellingen incorrect zijn.

Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet allereerst worden geduid dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Kameroen. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De bestreden beslissing verhindert verzoeker derhalve geenszins om terug te keren naar Griekenland, en verplicht hem niet om naar Kameroen te reizen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing correct wordt aangegeven dat verzoeker de Kameroense nationaliteit heeft en dat in deze beslissing niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker in Griekenland werd erkend als vluchteling laat hierover niet anders denken. Verzoekers veronderstelling dat verweerder over het hoofd zag dat hij in Griekenland werd erkend als vluchteling gaat ook voorbij aan het feit dat verweerder in de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen en die samen met de bestreden beslissing werd betekend uitdrukkelijk het volgende stelde: *“Betrokkene dient dan ook niet terug te keren naar Kameroen, maar wel naar Griekenland [...]”*.

Ook door voor te houden dat hij bij een terugkeer naar Griekenland dreigt terecht te komen in een toestand van grote materiële deprivatie, maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Verzoeker bracht de problematiek van de levensomstandigheden in Griekenland reeds aan bij zijn verzoek om internationale bescherming dat hij in België indiende en de adjunct-commissaris besloot op 29 november 2016, na een onderzoek van verzoekers verklaringen, dat geen reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kon worden vastgesteld. Dit impliceert, gelet op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat geen reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in Griekenland werd weerhouden. Het beroep dat verzoeker tegen voormelde beslissing indiende werd bij arrest nr. 198 644 van 25 januari 2018 verworpen. Verzoeker voerde vervolgens in zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aan te verwachten dat hij in Griekenland in een collectief opvangcentrum zal worden ondergebracht. Dit is moeilijk verenigbaar met het standpunt dat hij nu als uitgangspunt lijkt te nemen, met name dat er voor hem in Griekenland geen opvang zal zijn en hij in *“een toestand van grote materiële deprivatie”* zal terechtkomen. Verweerder stelde daarenboven in zijn beslissing van 12 juli 2022 waarbij voormelde aanvraag werd afgewezen duidelijk dat verzoeker in gebreke bleef om zijn bewering dat hij geen materiële hulp zal krijgen in Griekenland te staven en het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde werd afgewezen.

Gezien het voorgaande, gelet op het feit dat geen nieuwe stukken bij het verzoekschrift worden gevoegd en gezien ook de elementen die verzoeker kenmerken – hij is een jonge alleenstaande man op arbeidsleeftijd die reeds in verschillende landen verbleef en schijnbaar gemakkelijk contacten legt met burgers in deze landen en onderdak vindt – kan niet worden geoordeeld dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekers bewering dat hij niet langer beschikt over een geldig verblijfsdocument doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt immers geenszins dat verzoeker, op basis van zijn erkenning als vluchteling – waarvan niet blijkt dat deze werd ingetrokken – geen nieuwe verblijfstitel in Griekenland zou kunnen krijgen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan derhalve niet worden vastgesteld.

3.2.5. In zoverre hij met zijn betoog betreffende zijn persoonlijke situatie, zijn private belangen en zijn langdurig verblijf in het Rijk ook de schending van artikel 8 van het EVRM wenst aan te voeren, dient de Raad te benadrukken dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij nog enig gezinsleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Door zonder verdere toelichting aan te geven dat hij sedert 2014 in België verblijft en door te beweren dat hij geen banden meer heeft met Griekenland, toont verzoeker ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. De Raad benadrukt dat verzoeker aan de loutere omstandigheid dat hij in precair en illegaal verblijf een leven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan ontleen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen). Deze verdragsbepaling vormt geen vrijgeleide die toelaat om, in elk geval, alle andere regels zonder meer aan de kant te schuiven.

Er blijkt dan ook niet dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder inzake de vordering tot schorsing opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK